

ПИСМО ОТЪ МАКЕДОНИЯ.

Ние не чакаме царския синъ
яхналъ на коня си, тръгналъ съ войскитѣ —
смукали дълго отровенъ пелинъ,
знаемъ защо сж нерадостни днитѣ.

Сутринъ следъ ралото черно вървимъ,
въ жегата яростна потъ ни облива,
но въ изгорѣлитѣ златни трѣви
нѣкой раздира мъглата възсива.

Нѣкой ни шепне горещи слова:
„нѣма да тегне навѣки живота,
стѣпайте, братя, съсъ горда глава,
тѣй ще разкъсате само хомота!“

Дѣлчевъ ни вика съ могщия гласъ,
Яне ни свѣти съ очитѣ си черни:
къса се мрачната сива мъгла,
къса се робското ледно безвѣрие.

Ние не чакаме царския синъ,
яхналъ на коня си, тръгналъ съ войскитѣ —
ние следъ Гоце отново вървимъ,
Гоце и Яне ни водятъ въ борбитѣ.